

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11943/2024
17.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Мирјане Андријашевић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, обоје из ..., које заступа пуномоћник Мирослав Херцег, адвокат из ..., против туженог Град Нови Сад, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2812/23 од 01.02.2024. године, у седници већа одржаној 17.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.
ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2812/23 од 01.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 52596/2021 од 06.06.2023. године обавезан је тужени да исплати тужиоцима износ од укупно 2.257.623,18 динара и то свакоме по 1.128.811,59 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 440.670,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2812/23 од 01.02.2024. године жалба туженог је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је пресуда Основног суда у Новом Саду преиначена тако што је одбијен тужбени захтев преко износа од укупно 2.249.124,90 динара, сваком од тужилаца по 1.124.607,45 динара, до првостепеном пресудом досуђеног износа од 2.257.623,18 динара, сваком од тужилаца по 1.128.811,59 динара, са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате, а у преосталом непреиначеном делу одлуке о главном захтеву и трошковима поступка првостепена пресуда је потврђена. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, из свих разлога предвиђених наведеном законском одредбом.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сагласно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, тужиоцима је у овом поступку досуђена накнада по основу извршене фактичке експропријације непокретности у њиховом власништву и то тако што су парцеле, чији су они били титулари, ушле у састав улице, у складу са Планом генералне регулације насељеног места Футог и Планом детаљне регулације дела Купусишта у Футогу. Поступак експропријације у односу на спorne парцеле није вођен, нити је донета одлука којом би био утврђен јавни интерес за експропријацију и одређена правична накнада власницима. Имајући у виду да су тужиоци као титулари права својине на предметним парцелама лишени свог права на описани начин, то по налажењу другостепеног суда представља правни основ за досуђивање тржишне вредности непокретности, у складу са чланом 1. Протокола број 1, уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, у вези са чланом 58. Устава РС који гарантује право на неометано уживање својине.

Одлука другостепеног суда у складу је са правним схватањем Врховног суда о наведеном правном питању, односно о праву некадашњих власника на накнаду у случају фактичке експропријације њихових непокретности, израженим у бројним ревизијским одлукама донетим у идентичним, односно битно истоврсним чињеничним ситуацијама. Ревизијом изјављеном по основу одредбе члана 404. ЗПП не може да се побија утврђено чињенично стање и утврђена чињеница да је у конкретном случају извршена фактичка експропријација тако што је земљиште приведено намени у складу са Планом регулације. При тако утврђеној чињеници право бившег титулара на накнаду тржишне вредности непокретности је неспорно. То што је Планом предвиђено и што је приведено намени, према утврђеном чињеничном стању, то је и досуђено тужиоцима као накнада. Следом изложеног, не постоји потреба за разматрањем наведеног правног питања у општем интересу или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Како нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.11.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела износи 1.124.607,45 динара по тужиоцу, односно 9.564,57 евра по тужиоцу.

Имајући у виду да вредност предмета спора не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање, следи да је ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић